

zeggen; zij boog zich uit het portier, zond hem nog eene menigte kusjes toe en riep, dat hij toch gauw, gauw naar huis moest gaan; zij was bang, dat hij kou zou vatten; hij was zoo'n teer kereltje. Zoolang zij het kleine ventje nog zien kon, bleef het jonge meisje naar buiten kijken, totdat men eindelijk het marktplein omreed en toen eerst zette zij zich neder. Eene schaduw trok over haar lief, frisch gezichtje, toen zij broertje alleen had laten staan. Ach ja, 't was waar ook: *zij* was niet alleen; een zeer ernstig uitzierend heer zat schuin tegen haar over. Zij was verlegen en volstrekt niet op haar gemak; zij had nog maar zeer weinig gereisd in haar achttienjarig leven.

Langen tijd reed men zwijgend voort. Eindelijk begon de ernstige man op vriendelijken toon:

„Was dat uw broertje? Wel, dan moet ik mij aan u bekend maken, want met dat ventje ben ik zeer goede vrienden; heeft u niet gezien, dat hij ook mij toewenkte?”

Anna zag hem bedeesd en toch verheugd aan met een paar groote, nu vroolijk schitterende, bruine oogen, die zij echter nauwelijks tot hem op durfde slaan.

„Ja, Mijnheer; kent u mijn kleinen Willem?”

„Zeker, zeker; gisteren avond was ik bij mijn vriend, Ds. van Elden en uw broertje bracht ons een kop thee op Papa's studeerkamer; ja, zoo ziet u, dat ik nu noodzakelijk ook met u kennis moet maken; gisteren had ik niet het genoegen u te zien.”

„Is u dan Mijnheer Van Raalwijk, van wien Papa van morgen nog sprak?” vroeg Anna met een blijden glimlach, die hare fraaie, witte tandjes in het morgenlicht deed blinken.

„Precies,” was het antwoord; „en u is dus juffrouw Anna, de oudste dochter van mijn vriend?” Anna knikte. „Wel, wel, en dat gaat zoo alleen op reis? Zeker heel prettig uitlogeeren, niet waar?”

Er kwamen diepe rimpels op het heldere voorhoofd; het fijne neusje bewoog zich en de roode lipjes trokken zich met eene angstige uitdrukking samen.

„Ach neen, Mijnheer, ach neen; ik moet examen gaan doen en o, ik ben zoo bang er niet door te komen; morgen is het de dag, Mijnheer, morgen.”

De heer Van Raalwijk lachte vroolijk. Dat was een prettige, gulle lach, mogelijk des te aangenamer, wijl de nog jonge man in den laatsten tijd slechts zoo weinig gelachen had.

„Een examen! Is het anders niet! Wel, en waarin is u dan zóó geleerd, dat u naar de onderscheiding van eene *akte* streeft?” vroeg hij en zag haar trouwhartig in de oogen.

Al Anna's vrees was weg; zij was blijde te kunnen praten over hetgeen haar zoo zwaar op het harte woog. Haar gezichtje had een zeer ernstigen plooi, toen zij den vriend haars vaders hare mededeelingen ging doen.